

der på i en aftale med kommunerne at lave en udligningsreform. Regeringen er løbet fra sit løfte.

Og nu forstår jeg, at man ikke engang vil optage drøftelser for at prøve at finde en model til at afbøde det, fordi man ikke vil stemme for det forslag til vedtagelse, som hr. Aage Frandsen har fremsat.

Kl. 13.55

Jeg synes, det er dybt bekymrende og beklageligt, at en regering, der forlanger, at kommuner og amter skal overholde alt til den sidste decimal, render, så man ikke kan se en vis legemsdel for bar skosåler, fra aftaler, man selv har skrevet under på.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når vi taler om den offentlige økonomi og herunder jo også i særdeleshed om kommuners og amters økonomi, er det vigtigt for mig som ordfører for Dansk Folkeparti at understrege, at vi i Dansk Folkeparti går ind for, at vi løser de opgaver, det offentlige har, samtidig med at vi sikrer en sund og ansvarlig offentlig økonomi.

Der er det klart, at der kan man ikke fuldstændig forbigå, som nogle gør, de rammer, der ligger for den offentlige økonomi – også rammerne frem til 2010. Man kan sige, at grundlaget for en sund dansk økonomi jo er beskrevet i en plan, en »Egon Olsen-plan«, som blev lavet under den tidligere regering – paradoksalt nok.

Det er, som om nogle har glemt det. Hvordan må den offentlige økonomi udvikle sig frem til 2010? Ja, den må udvikle sig med en bestemt stigningstakt. Det svære kommer såmænd først efter 2005, for der har man beskrevet, at stigningstakten eller væksten i de offentlige udgifter må være på ½ pct. Så er man nede på et niveau, hvor det selvfølgelig bliver svært, for der skal være vilje til politisk prioritering, for at man kan få alle ender til at nå sammen.

Men det er grundlaget. Regeringen har overtaget den her målsætning fra den tidligere regering. Vi har accepteret, at det er grundlaget for den offentlige økonomi frem til 2010, hvis man skal holde dansk økonomi sådan overordnet set på et ret spor.

Det paradoksale er – for at understrege det endnu en gang – at det faktisk er den tidligere regerings målsætning, som her er overtaget af

det flertal, som har indgået aftale om finanslov, kommuneaftale m.v.

Der er nogle punkter inden for den offentlige økonomi, som bør have særlig stor opmærksomhed, og det er selvfølgelig de grupper, vi diskuterer også i dag. Det er bekæmpelse af ventelister for vores syge patienter, det er vores ansvar over for vores udsatte grupper i samfundet, og det er, at vi hele tiden skal sikre, at de ældre har mere anstændige vilkår.

Vi mener fra Dansk Folkepartis side, at der er behov for, at vi hele tiden gør en utrolig stor, målrettet indsats for at sikre, at de her grupper får den hjælp, som er nødvendig, og at der er den vilje til politisk prioritering, som gør, at der er hjælp til de her grupper.

Hvis vi anerkender grundlaget for dansk økonomi, som det, der er afgørende for, at Danmark overordnet set klarer sig også i årene fremover, og vi så siger, ja, men vi skal sikre, at de her grupper får den hjælp, som er nødvendig, så kommer spørgsmålet selvfølgelig, hvordan man så løser det.

Man kan løse det på forskellig måde. Men én ting er i hvert fald helt afgørende, som den overordnede pille i alt arbejdet her, og det er jo, at det kræver politisk prioritering. Det kræver inden for den ramme, man altså har, at man er villig til at tage fra nogle steder for at bruge på andre steder. Sådan i al beskedenhed er det dér, Dansk Folkeparti inden for de sidste 11 måneders tid, hvor vi har haft mulighed for at påvirke, hvad der sker i Danmark, har forsøgt at sætte vores fingeraftryk.

Vi har været med til at prioritere 1,5 mia. kr. mere til sygehusene for indeværende finansår for at nedbringe ventelisterne. Vi prioriterede ved at tage midlerne fra de internationale opgaver. Vi har været med til at prioritere 0,5 mia. kr. mere til de ældre fra statens økonomi, prioriteret ved at tage det fra puljer, råd og nævn, til udgifter på de her områder.

Vi har været med til at godkende kommuneaftalen, men det var under den forudsætning, at de svageste ældre, de økonomisk dårligst stillede ældre, fik mere sikkerhed for deres pensions-tillæg, ved at personlige tillæg blev et retskrav med kompensation, altså en ydelse fra det offentlige på op til 85 pct. af udgiften, når vi har at gøre med pensionister, der faktisk ikke har ret meget at gøre godt med.

Vi har senest været med til at lave en finanslov, hvor vi har sikret en vis gruppe af de ældre, 125.000 ældre, en 5.000-kroners-ekstraydelse